

ZÁCHYTNÝ BOD

Martina
Jelínková

*Štěstí si tě najde...
když si na něj počkáš*

FRAGMENT

Záchytný bod

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Martina Jelínková

Záchytný bod – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZÁCHYTNÝ BOD

ZÁCHYTNÝ BOD

Martina
Jelínková

FRAGMENT

© Martina Jelínková, 2022

Cover photos © Masson; MBLifestyle / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5613-5

ISBN e-knihy 978-80-253-5630-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5631-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5629-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Prolog

Odjakživa jsem se bála výšek. Když mi bylo osm, zkusila jsem jako ostatní děti na hřišti přelézt přes celou prolézačku, protože táta mi říkal, že strach se má překonávat. Chytila jsem se špruslí a pak vylezla výš a pokračovala dál, chytila jsem se lan a najednou jsem měla udělat krok na visutý most, a i když jsem se zoufale bála, ten krok jsem udělala.

Lanko se se mnou zhouplo a mně najednou poskočilo srdce, křečovitě jsem se chytila provazů a zůstala na místě. Chtěla jsem se rozbrečet, ale nedokázala jsem vydat ani hlásku.

Za mnou už se začala tvořit fronta dětí. Nechápaly, proč tam jen stojím a nevydám se dál, jako všichni ostatní. Připadala jsem si neuvěřitelně hloupě. Chtěla jsem se dostat zpět do bezpečí, ale nešlo to. Visela jsem na lanech vysoko nad zemí, respektive tehdy mi to vysoko připadalo.

Táta si konečně všiml, že něco není v pohodě. Stoupl si vedle prolézačky a já si moc přála, aby mě sundal, i když už jsem na to možná byla velká a těžká.

„Lez,“ pobídl mě suše.

„Nemůžu,“ hlesla jsem a snažila se před ostatními dětmi nerozbrečet. „Sundej mě,“ prosila jsem ho.

„Jednou jsi tam vylezla, tak taky sama slezeš,“ řekl. „Pusť tuhle ruku a chytني se výš.“ Ani jsem se nepohnula. Držela jsem se vši silou. „Pusť!“ řekl. Pořád nic. „Tak zvedni nohu a běž výš.“ Natáhl ruku a snažil se mi zespodu zvednout nohu z jednoho lana.

„Nedotýkej se mě!“ vykřikla jsem. Zoufale jsem se bála, že když pohnu kteroukoliv částí svého těla, ztratím stabilitu a propadnu se mezi provazy na zem. Chtěla jsem, aby natáhl ruce a já mohla uvolnit svoje sevřené končetiny a pomalu se pustit a pak se nohama zase dotknout země.

Jeden chlapec už ztratil trpělivost a vydal se na lana za mnou. Oblezl mě, a než jsem stačila pohnout hlavou, byl na druhé straně. Za ním se vydaly i další děti.

„Vidíš? I ty malý děcka to zvládnou. Tak lez.“

„To nejde...“

„Musí jít. Lez.“

Pustila jsem levou ruku, ale nějak jsem si nerozmyslela, čeho se chytnu. Zachytila jsem se lana, které bylo tak vysoko, že jsem na prolézačce zůstala natažená jako na skřipci.

„Co děláš?!“ ztrácel se mnou můj otec pomalu nervy.

Držela jsem se tak křečovitě, až mi z toho začínaly brnět prsty.

„Lez!“ ozvalo se znovu zezdola.

A tak jsem pomalu zvedala jednu nohu, druhou nohu a s každým pohybem jsem se třásla víc a víc. Pak jsem najednou byla na zemi. Podívala jsem se tátovi do očí a tehdy jsem se opravdu rozbřečela.

Kdybych tenkrát věděla, že si ještě tolikrát v životě budu přát, abych se mohla jen tak pustit a někdo mě chytil. A slíbil mi, že mě nenechá spadnout.

KAPITOLA 1

Byla jsem v Praze, dýchala smog a bolela mě z toho hlava. Otevřela jsem knížku a celou cestu pěšky i v autobuse si četla, šla jsem s otevřeným románem jako největší blázen a snažila se do nikoho nevrazit a taky aby mě nepřejelo auto.

Ale cesta byla klidná, nikde moc lidí.

Před týdnem mi bylo jednadvacet, ale žádná oslava se nekonala. Celý víkend jsem strávila v práci, a i když jsem slibovala rodičům, že přijedu, nakonec se mi nechtělo. Uběhlo přesně sedm dní a já si ještě ani nedala přípitek na svou americkou plnoletost.

Stavila jsem se u Vietnamců ve večerce kousek od bytu, nahlas jsem pozdravila, ale prodavač mi neodpověděl, sledoval filmy na tabletu a ještě měl zapnutý Skype a s někým se bavil. Zaposlouchala jsem se do vietnamštiny a uvažovala, jestli je pravda, že mají jenom jednoslabičná slova, a po chvíli jsem usoudila, že

je to asi fakt, a pak jsem se sama sebe zeptala – kolik tak asi může mít vietnamština samohlásek? Jak jemné nuance tvoří ten jazyk a jak jemná může být změna tónu, která kompletně promění význam slova?

A potom jsem popadla tři piva, jedny sušenky, sladké pečivo a jednu obrovskou čokoládu a těsně před pokladnou jsem si ještě vzpomněla, že potřebuju tampony. Pak jsem to naráz vysypala tomu chlápku k pokladně a on beze slova všechno namarkoval, zatímco si pořád povídal s tím člověkem na Skypu.

Neřekl mi ani výslednou sumu a jen ukázal prstem na displej pokladny. Mávla jsem na něho kreditkou, jako že chci platit kartou, a on mi přistrčil terminál, a jakmile to píplo, byla jsem mu zase úplně ukradená.

Narvala jsem všechno do své předdražené korsky, protože igelitku si s sebou z domu prostě nikdy nevezmu. Šla jsem domů a říkala si, jak zbožňuju u něj nakupovat, jak zbožňuju, že jsem mu volná a že mě nesoudí za obsah mého nákupu.

Kabelka byla neskutečně těžká, snažila jsem se ji zapnout, aby v ní nic necinkalo, a ačkoliv jsem to domů měla jen kousek, trochu jsem se bála, aby nepraskla, jak byla přecpaná a celá napnutá. Když už si kupuješ drahé věci, tak se k nim pak taky podle toho chovej, napomenula jsem se a přemýšlela, kolik by za cenu té kabelky mohlo být očkovacích vakcín pro děti v Africe.

Došla jsem domů a vyšlápla schody až do sedmého patra, protože výtahem nejezdím. Kondička zdarma, neberte to, že jo, a i kvůli té zátěži v podobě piva jsem nahoru dorazila pěkně udýchaná.

V bytě jsem vyskládala nákup, jednu flašku jsem hodila do přihrádky ke spolubydlícímu. Občas jsem mu pila kafe, když mi došlo, tak si to zasloužil. Dvě jsem si nechala.

Zapnula jsem počítač, abych si pustila film, ale nemohla jsem se soustředit, a tak jsem si asi podruhé v životě otevřela sama pivo a zajídala to koláčema. Většina lidí by asi řekla, že je to cákly. Možná bylo. Ale mně to chutnalo.

Neměla jsem tenhle byt moc ráda.

Nelíbila se mi kuchyň, ve které skoro nic nebylo, neměla jsem ráda ten kumbál, ve kterém se skladovaly všechny nepotřebné věci a stahovali se tam pavouci, takže jsem se tam bála chodit. A pokoj, který ani nešel vyvětrat, protože byl přímo nad silnicí, a když jsem otevřela okno, abych ho zbavila těžkého a vydýchaného vzduchu, dovnitř se navalil akorát smrad z venku, takže bylo možná lepší nevětrat vůbec.

Byt, ve kterém jsem bydlela ještě čtvrt roku zpátky v Říčanech, byl hezčí. Měl velkou kuchyň a koupelnu s vanou i sprchovým koutem a velkým zrcadlem, nad kterým byly zářivky, takže když jsem tam ráno rozsvítila, připadala jsem si jako v divadelní maskárně. Byl přímo v centru, takže jsem všude chodila pěšky, všude to bylo kousek.

Vlastně to byl byt, ve kterém jsem měla ještě polovinu svých věcí. Věcí, které čekaly na to, až si je převezu sem, do sedmého patra obrovského ošuntělého paneláku, toho nejhoršího, co nám normalizační architektura dala.

Nestěhovala jsem se tak úplně z vlastní vůle. Ale

bylo to asi to nejlepší, co jsem v tuhle chvíli mohla udělat. Adam totiž po dvou a půl letech vztahu dospěl k názoru, že jsem byla omyl.

„Myslel jsem si, že ta láska přijde, ale nepřišla,“ vysvětloval mi, aby si byl jistý, že jsem naprosto pochopila všechny důvody, které ho k rozhodnutí ukončit náš vztah vedly.

„To si uvědomuješ brzo,“ podotkla jsem.

„Podělal jsem to, uznávám,“ odpověděl a já jsem vlastně mohla být šťastná, že uznal svůj podíl viny, protože to byla momentálně ta největší oběť a nejhlubší emoce, jakou mi mohl nabídnout. Pak pokrčil rameny a mlčel a já jsem věděla, že tohle je fakt vážný, že nejde o vtip nebo o jeho blbou náladu, nějakou momentální pohnutku. Rozhodl se už dávno. Teď mu jen připadalo jako dobrý nápad mi to konečně říct.

Nemiluje mě. A nikdy nemiloval. A dokonce mě ani nemá natolik rád, aby ho bavilo se mnou prostě být.

Chvíli jsem přemýšlela, jestli se mám rozeběhnout a skočit z okna, otevřít flašku vodky a opít se do němoty, nebo mu vzít prachy a odejít spát na hotel, ale nakonec jsem se stáhla do koupelny, asi půl hodiny stála pod horkou vodou a pak jsem si šla lehnout.

Můj mozek byl už obrovsky unavený a zavíraly se mi oči, ale najednou jsem na sobě začala pozorovat, že mi nezvykle buší srdce. Byla skoro tma, svítil jen Adamův počítač. Zkusila jsem se otočit na druhý bok a celé to zaspat, ale byla mi strašná zima, najednou jsem cítila, že mám husí kůže a celá se klepu.

Slyšela jsem, jak zaklapl notebook.

„Seš v pohodě?“ zeptal se.

Neodpověděla jsem.

Stejně mu to je jedno, říkala jsem si. A pak si ke mně lehl a objal mě. A objímal mě víc a víc a objímal mě celou noc. Ráno odcházel brzy. Když jsem se probudila a on si toho všiml, řekl „ahoj“. Já jsem neřekla ani slovo, jen jsem zavřela oči a snažila se znovu usnout. O čtyři hodiny později jsem odjela k našim.

„Jak to zvládáš?“ napsal mi po několika dnech zprávu. Nejdřív jsem se chtěla smát, protože to bylo, jako když vás člověk srazí autem a pak se zeptá, jestli vás něco nebolí. Ale o pět minut později jsem brečela na záchodech. Rozpustila jsem si u toho make-up, a ten se mi dostal do oka a šeredně mě pálil, tak jsem potom asi dvě hodiny koukala jen jedním okem a dost možná si o mně pár lidí z práce myslelo, že jsem nejspíš trochu šílená, ale to mi bylo tak nějak odjakživa jedno. Jediné, o co jsem se po zbytek pracovní doby snažila, bylo znovu se nerozbrečet.

KAPITOLA 2

Našim jsem o všem řekla až skoro o dva měsíce později. Dřív jsem o tom nějak nedokázala mluvit. A především jsem o tom nechtěla mluvit. Jenomže jsem tuhle skutečnost nemohla tajit donekonečna, nechtělo se mi vymýšlet další výmluvy, a navíc jsem měla pocit, že je na mně všechno stejně hned poznat.

„Stěhuju se do Prahy,“ oznámila jsem jim tedy, ještě než jsme všichni usedli k večeři. „Prostě to nevyšlo,“ vypravila jsem ze sebe a snažila se nerozbrečet.

Máma celá ztuhla. Viděla jsem na ní, že by chtěla vědět mnohem víc, ale já neměla tušení, co víc bych řekla.

Nechce mě, mami. To je všechno.

A pak jsme šly společně za babi a já jí u kafe ve skle, ve kterém plaval na povrchu jihlavankový lógr, vykládala, jak se mám skvěle a jak mi nic nechybí a jak se stěhuju za super prací a možná, možná že si taky dodělám školu.

„To děláš moc dobře, Anetko,“ říkala, „vzdělání je důležité!“ A i když by to z úst kterékoliv jiné babičky znělo jako obrovské klišé, moc dobře jsem věděla, kolik upřímnosti v tomhle je, protože mé babičce se žádného vzdělání nikdy nedostalo, přestože po něm celý život toužila.

„Dáš si ještě chlebiček?“ strkala mi talíř skoro až k bradě.

„Ne, díky, babi, jsem plná.“

„Vážně?“

„Dobře, tak poslední.“ S domácím vlašákem. Šunkou a salámem. Navrch vajíčko a hermelín. Bílé pečivo. Spousta majonézy. Prostě všechno špatně, ale je to strašně dobrý.

„A zkusíš dodělat tu stejnou školu, nebo se přihlásíš na jinou?“

„To nevím, ještě nejsem úplně rozhodnutá.“

„Byla by škoda s něčím přestat, když už jsi s tím začala.“

To by byla, babi, jenže mě vyrazili. V půlce druháku jsem neudělala ústavní právo.

„Uvidíme, však Aneta je ještě mladá, má na rozhodování dost času,“ vstoupila do rozhovoru mamka.

Babička uznale pokývala hlavou.

Pak mi došlo, že v mém věku už měla dvě děti, z toho jedno ve školce.

„Tak si dej ještě buchtu,“ řekla potom.

Když jsme se chystaly k odchodu, babička posbírala ze stolu tři špinavé talíře a řekla to svoje obligátní: „A zase přijď, Anetko. Už tady dlouho nebudu,“ a pak mi ve dveřích ještě vnutila nějaké peníze.

Stejně jsem dodneška přesvědčená, že mi tu zkoušku měli dát. Nezasloužila jsem si vyletět. Prošli lidi, co byli mnohem horší než já. Ale to už je teď jedno. Asi to byl osud.

K poslednímu červnu minulého roku jsem přestala být studentkou práv. Měsíc nato jsem vyplňovala žádanku na pracák. Ukončené vzdělání – středoškolské. Obor a zaměření? Těžko říct. Možná administrativa. Práce s počítačem. Řidičský průkaz skupiny bé. Velmi pasivní řidič. Zmatkař. Jiné schopnosti a dovednosti? Umět si královsky posrat život. Občas někoho nechtěně vytočit. Většinou ty nesprávné lidi. Taky se dost vyznám v hadrech a kosmetice. Hlavně v té, kterou si nemůžu dovolit. Umím utratit trojnásobek toho, co zvládnu vydělat. Umím vyjmenovat víc než šedesát světových módních značek. Zním všechny béčkové seriály. Doteď si pamatuju jména soutěžících z Vyvolených z roku 2004. A to bude asi tak všechno. Kde to chcete podepsat?

Než jsem odtamtud zdrhla, vysloveně jsem té ženské řekla, že do dvou měsíců jsem z její evidence pryč, že jdu do práce, kamkoliv do práce. A k mému velkému štěstí se mi to skutečně podařilo asi za pět týdnů, kdy mě vzali na plný úvazek do prodejny s hadrama na Andělu. Musela jsem sice docela dlouho dojíždět, ale tehdy jsem ještě bydlela s Adamem, kterého jsem zbožňovala, takže mi to ani moc nevadilo.

„No co,“ řekl Adam, když jsem mu oznámila, že od dalšího roku už práva nestuduju. „V životě je tisíc různých cest a tisíc možností, jak se dostat k tomu správnému cíli,“ prohlásil a nejspíš to myslel dobře a chtěl

mě tím povzbudit, jenže mě se v tu chvíli zmocnila panika.

K jakému cíli? Co to do háje meleš? Já momentálně žádný cíl nemám, rozumíš? Nepotřebuju, abys mi uděloval nějaká moudra. Chci jen, abys mi dal najevo, že mě budeš milovat i jako nedovzdělanou trosku!

Když jsem brečela nebo jsem byla zoufalá, Adam si se mnou nevěděl rady. Netušil, jak se ke mně chovat. Jako kdyby se bál čehokoliv, co znamenalo narušení jeho vnitřního řádu.

Něco nezvládnout je hnusný pocit. Možná horší než se o to nikdy nepokusit. Občas jsem se přistihla, že jsem vlastně Adamovi záviděla tu jistotu v tom, co dělá. Tu důvěru v sebe sama. Adam byl typ člověka, který chtěl od života všechno. Všechno, a nejlíp hned, jinak bylo zle. Když jsem ho potkala poprvé, nešlo ho neobdivovat. Byl to chlap, kterého si zoufale přejete mít, ovšem až do doby, než se vám to skutečně podaří. Ale i přes jeho břitkou upřímnost, občasnou nesoustředěnost a neustálou potřebu hazardu v byznysu i v životě jsem ho milovala. A byla jsem přesvědčená, že je to oboustranné. Z téhle iluze mě dokázaly probrat až moje sbalené kufry.

„Bud' ráda, že to takhle dopadlo teď a ne po dvaceti letech,“ říkali mi. „A když se odstěhuješ, budeš to mít blíž do práce. Nebudeš hodinu dojíždět. Najdeš si byt, konečně poznáš Prahu. Zažiješ mládí ve velkém městě. Můžeš si dělat, co chceš.“

Jenže to byl přesně ten kámen úrazu.

Co chci, to byla otázka, na kterou jsem si neuměla odpovědět.

KAPITOLA 3

A tak jsem poslechla nevyžádané rady svého okolí a rozhodla jsem se, že si jediné pořádné město v naší republice patřičně užiju. Hned první týden v novém bytě jsem vytáhla Slávka, spolužáka z gymplu a nejlepšího kámoše, na noční tah Prahou a další den jsem v práci rozháňela kocovinu polívkou z bufetu a dvojitým espressem. A pak přišel víkend, první volno.

Jenže všichni odjeli z Prahy pryč, což mým plánům udělalo lehce přítrž. Bylo hezky, a tak jsem si vyšla do Grébovky a chytala první letošní vitamín dé.

Mou víkendovou pohodu nabourala až pondělní zpráva: „Kdy si přijedeš pro zbytek věcí?“ Když jsem koutkem oka zahlédla Adamovu fotku, vypnula jsem si zvonění a mobil hodila na dno kabelky. Počkala jsem schválně až na konec pracovní doby, než jsem mu odpověděla.

„To nevím. Kolik toho ještě je?“

„Nějaký oblečení a věci z poličky.“

„Aha, poličku jsem si zapomněla vyklidit.“

Dvě hodiny ani čárka. Pak mi povolily nervy.

„Mám se pro to teda stavit?“

„Jasně. Kdy budeš v Říčanech?“

„To nevím přesně.“

„Nevadí, klíče ještě máš...“

Měl pravdu. Klíče jsem mu ještě nevrátila.

Tak jsem hned další volno mezi směnami přijela do Říčan. Byla středa, půlka pracovního týdne, takže jsem s téměř stoprocentní jistotou věděla, že bude doma.

„Za hodinu se stavím pro věci,“ napsala jsem, když jsem seděla ve vlaku.

V bytě ale bylo zamčeno a nikdo tam nebyl. Ode-mkla jsem si a hned nato mě napadlo, že jsem raději měla nejdřív zazvonit nebo aspoň zaklepat. Vešla jsem do bytu a na chvíli si jen tak sedla do kuchyně. Pak jsem si uvařila kafe, co mi tam ještě zbylo. Adam pořád nikde. Pomalu jsem začala skládat věci z poličky do krabice od bot. Byla od lyžáků, které jsem si kupovala, když jsem s Adamem jela poprvé na hory.

Vlastně to on mě učil pořádně lyžovat. Byla jsem předtím se školou v Krkonoších, ale tu zimu jsme s Adamem nakoupili novou a pořádnou výbavu a vy-razili do Itálie.

Učil mě nastupovat na pomu a jezdit na kotvě, to bylo na menším svahu, kde byla spousta rodin, něko-lik tříd lyžařských škol a skřítci navlečení do kombi-néz s malýma lyžičkami. Jezdili bez hůlek, jen ruce měli na kolínkách, byli v předklonu a toporně zatáčeli,

některým nešly obloučky vůbec a při prvním náznaku přenesení váhy se káceli na zem. Věděla jsem, že sama na těch lyžích možná nevypadám o moc líp, ale chtěla jsem se to naučit.

Však se není čeho bát, říkala jsem si, už jsem na tom párkrát stála. Je to jako jízda na kole, tyhle činnosti se nezapomínají. K mému nemilému zjištění: zapomínají. První jízdu jsem sebou sekla už při nástupu na pomu. Při druhé jsem nástup zvládla, ale jásoť ještě nebyl namístě, protože mi po cestě nahoru v půli svahu ujela noha, lyže se mi překřížily, nohy podjely a já jsem se skácela k zemi. Adam se otočil, ale byl už ode mě dál, a tak radši pokračoval v jízdě. Hloupé bylo, že když se mi při pádu odeply lyže, každá se rozletěla na jinou stranu a já jsem pak s pravou lyží v ruce přemýšlela, jak se přes projíždějící lyžaře dostat k té druhé a nezasekat celý vlek. Lyžáky na nohou byly těžší a těžší a já jsem si říkala, že je nejspíš nemožné vychytat tu mezeru mezi jednotlivými lidmi vyjíždějícími na kopec a proběhnout to bez újmy na svém nebo cizím zdravím. Čím dýl jsem tam stála, tím víc mi docházelo, že ta situace je trošku šach mat, protože vyjít na kopec a sjet to po jedné lyži půjde asi dost těžko, a sejít to celé dolů a pak se pěšky vystrachat zpátky je reálné ještě méně.

A tak jsem zavřela oči a rozběhla se (jestli se tomu pohybu v lyžácích dá říkat běh). Všichni lyžaři zůstali nezranění a jediná utrpená újma byla moje psychická. Popadla jsem lyži a chtěla si ji co nejrychleji nazout a zmizet pryč. Jenže zespodu boty jsem měla spoustu sněhu a lyže ne a ne secvaknout. A protože co nejde,

půjde silou, a co nejde silou, půjde ještě větší silou, dupla jsem na lyži tak moc, až mi podjela druhá noha a já si pekelně narazila kostrč. Uvolněná lyže se mezi tím rozjela z kopce. Ještě pár sekund jsem seděla a zírala na místo, kde jsem ji naposledy viděla, a nakonec mi nezbylo nic jiného než si vyzout i tu druhou a vydat se po svahu dolů.

Doufala jsem, že moje uvolněná lyže nikomu nevjela do cesty nebo někoho nesrazila. Protože když někoho srazíte na svahu vy, je to zlé, ale když někoho srazí vaše samojedoucí lyže, pojišťovně se to vysvětluje fakt blbě. Moje těžké nohy se bořily do sněhu a ničily hladký povrch uježděné sjezdovky. Adam mezitím zvládl znovu vyjet nahoru, a když se řítíl kolem a viděl mě udusávat kraj svahu s jednou lyží na zádech, málem si tu kostrč narazil i on.

Zastavil a dokonce si musel sundat své nemlžící se zamlžené brýle, aby si byl jistý, že vidí dobře. Pak byl té dobroty, že mi pomohl v lesíku u svahu najít moji ztracenou lyži. Do konce sjezdovky už zbývalo jen pár metrů, ale on trval na tom, ať si lyže znovu nasadím a sjeďu to, tak mi nezbývalo než se nadechnout a potupně se doploužit dolů.

„Kdybys chtěl, klidně si běž zajezdit na černou, já to tu sama chvíli zvládnou,“ přesvědčovala jsem ho dole. Nejdřív váhal, ale nakonec šel a já jsem to chtěla celé vzdát, ale potom jsem si dala pár svahů, tentokrát už na sedačkové lanovce, sama a v klidu.

S Adamem jsme se sešli, až když se začínalo stmívat.

„Dobrý?“ zeptal se a sundal si helmu i s čepicí. Vlasy i čelo měl celé zpocené.

„Jo, dobrý. Ty sis to užil?“

„No to teda. Měla bys to taky zkusit, ty svahy jsou parádní,“ navrhl, jako kdyby mě na tom kopci neviděl.

„Možná zítra,“ odpověděla jsem, přestože jsem věděla, že na černou sjezdovku mě nedostane. Ani dnes, ani zítra, ani kdybychom tu byli do Vánoc. Byla jsem přesvědčená, že budeme oba dva rádi, když se zítra vrátím aspoň na tu modrou.

Adam cestou zpátky na hotel mlčel a já jsem to přičítala únavě. Jenže skoro nepromluvil ani u večeře.

„Miluju tě, Adame,“ šeptala jsem pak na pokoji, když mi svlékal kalhoty.

„I já tebe,“ řekl, až když jsme byli oba nazí. Potom jsme usnuli, ani jsme se nepřikryli.

V noci mě probudila zima, a tak jsem si šla dát horkou sprchu, zatímco Adam tvrdě spal. Pak jsem přes nás přehodila obě dvě peřiny a namáčkla se k němu. O chvíli později se probudil teplem, jednu přikrývku shodil na zem a otočil se ke mně zády. Já jsem ho objala zezadu, po celém těle jsem měla husí kůži.

Ráno jsem cítila, že mám zvýšenou teplotu. Nechtělo se mi hledat teploměr a měřit se, navíc jsem věděla, že za chvíli zase pojedeme domů, a tak jsem to nechtěla proležet v pokoji.

„Kde chceš dneska jezdit?“ zeptal se Adam u snídani, když jedl už třetí chleba s marmeládou.

„Asi tam jako včera.“

„Fakt?“ řekl s plnou pusou a čekal, jestli si to přece jenom nerozmyslím.

„Vyhovovalo mi to tam...“

„A nevadí, když se zase odpojím?“

„Nene, to je dobrý,“ řekla jsem, i když mě to samozřejmě mrzelo. Byli jsme tam spolu. A nepřijeli jsme sem přece jen kvůli lyžím, ale taky kvůli tomu druhému, nebo tak jsem si to aspoň myslela.

Adam mě vysadil u mé modré sjezdovky, vyjel se mnou sedačkovou lanovkou nahoru a už se neobjevil. Dokonce i na oběd jsem šla sama. Kdybych tenkrát věděla, že zanedlouho budu do krabice od zimního vybavení balit své věci, asi bych se dost divila. Nedovolila jsem si dojmout se vzpomínkou na moji ujetou lyži a pustila se do zbytku balení.

V průběhu jsem zjistila, že velikost krabice jsem odhadla špatně. Vešla se mi do ní sotva polovina toho, co bylo ve skříni. Další prázdnou krabici už jsem nenašla, tak jsem ostatní drobnosti sbalila do igelitky. Bylo už sedm hodin večer a venku byla tma. Tak nějak jsem čekala, že se Adam do bytu vrátí, vlastně jsem počítala s tím, že tu bude během mého balení, ale on pořád nikde.

Znovu jsem se sesunula na židli u stolu.

Neustále jsem kontrolovala mobil. Ani jedna zpráva. „Zpátky do Prahy už nepojedu. Přespím tady,“ napsala jsem mu.

Dlouho si to nepřečetl. Dostala jsem hlad, a tak jsem na sebe hodila bundu a vydala se koupit si do okna s rychlým občerstvením tortillu. Když jsem se vrátila, bylo odemčeno. Myslela jsem si, že se konečně vrátil, ale pak mi docvaklo, že jsem jen zapomněla zamknout.

„Přespím u kámoše. Šli jsme pít,“ rozsvítilo se mi na displeji, když se můj telefon připojil na wifinu.

Ráno mi došlo, že bych si měla sbalit i to povlečení, ve kterém jsem právě spala. Bylo moje. A taky osušku a dva malé ručníky. Jenže jsem ty věci neměla kam dát a vlakem se mi to tahat nechtělo, takže jsem nakonec zavolala mamce a odvezla to k našim.

„Vidíš, povlečení navíc se nám vždycky hodí,“ říkala máma, když jsem jí cpala kouli zmuchlaného ložního prádla narvaného do obří igelitky ze stavebnin. „Ale asi to bude chtít vyprat,“ dodala.

„Jistěže to bude chtít vyprat,“ vyštěkla jsem. „Se na to podívej. Neměla jsem to do čeho sbalit...“

„To nevadí,“ snažila se mě uklidnit máma. „Ale jsou to moc hezký barvy. I materiál je fajn.“

Už jsem ani neměla chuť brečet.

KAPITOLA 4

Život u našich plyne mnohem pomaleji. Člověk nic nemusí. Lednička je vždycky plná. Kafe tři různé druhy. Zásoby piva a vína ve sklepech a někdy i cidery a rybízák. Večer koukáme na seriály na čtété jedničce a stěžujujeme si, že všude hraje buď Donutil, nebo Bohdalka. Dneska hráli oba dva.

„Nebo Geislerka, ta je taky všude,“ pronese tatka a máma mu dá za pravdu, ale řekne, že zase na tu se dá aspoň dívat. Ségra pak prohlásí, že se na to dívat nedá, a jde si k sobě pustit Netflix. „Ale aspoň je to český,“ omlouvá pořad máma. A podobný hovory probíhají, dokud jeden z rodičů neusne na sedačce.

Dopila jsem poslední decku Svijan, ale spát se mi nechtělo. O půlnoci už bylo v celém domě ticho. Šla jsem si lehnout, ale pořad jsem nemohla usnout a pře-
valovala se až do tří.

Probudila jsem se v jedenáct a v kuchyni se už sma-

žily řízky. Neměla jsem hlad a z vůně přepáleného oleje mi nebylo dobře. Moje rána byla poslední dobou horší než poopilecké vstávání. Je strašně nefér, že i když jdete večer spát se skoro čistou hlavou, dáte si na noc vitamín a tři decky minerálky, vaše hlava jako by to přes noc vyhodnotila minimálně na půl lahve tvrdýho.

Ze slušnosti jsem ale jeden řízek snědla, a když naši seděli u poobědového kafe, vyrazila jsem ven. Na chvíli mě napadlo, že bych měla říct ségře, jestli se nechce přidat, ale nakonec jsem to neudělala, protože jsem chtěla být radši sama. Neměla jsem náladu na dlouhé rozhovory a bála se, že bych dneska nedokázala být k ségře milá.

Celé město bylo ztichlé a moc lidí jsem nemíjela, což bylo jedině dobře. Došla jsem až k rybníku. Byla větší zima, než s jakou jsem při výběru oblečení počítala, a u vody foukal studený vítr. Zastavila jsem se a zírala před sebe. Víte, jak se říká, že vodní hladina člověka uklidňuje? Nefunguje to. Žádné rozjímání se nekona- lo. Posadila jsem se. Ne na lavičku, prostě jen tak, na zem, i když na to opravdu už dávno nebylo počasí a možná jsem právě riskovala podchlazení nebo zánět.

Rozklepaly se mi ruce, ale nevěděla jsem, jestli i z toho můžu vinit počasí. Cesta zpátky domů se zdála být nad mé fyzické síly. Čím větší ticho mě obklopovalo, tím hůř mi bylo. Najednou mi docházelo, že to, co vidím kolem sebe, není klid, ale mrtvo. Mrazivé mrtvo s příměsí nicoty, co vysává zbytky energie všemu živému, čemu se podařilo přežít zimu.

Cítila jsem, jak se mi chladem scvrkává kůže na rukách. Asi bych to měla vzdát, smířit se s tím, že ani kus

přírody za městem pro mě není tím správným místem pro hledání míru v duši, a jít pryč, než se mi na konečcích prstů udělají omrzliny. Taký jsem ale zároveň cítila, jak se ve mně hromadí napětí. Znáte takové to, když se vám v životě stane něco špatného a všichni vám radí, že se máte zastavit, srovnat si myšlenky a v klidu se rozhodnout co dál? Tak to je jedna z nejblbějších rad, jakou můžete dostat.

Zastavit se znamená uvědomit si, jak moc v háji vlastně jste. Srovnávání myšlenek? Jde o hrabání se v největších sračkách vlastního vědomí, kdy místo nalezení kýženého smíření zjistíte, že se momentálně nedokážete ani srovnat s tím, kdo jste, natož se *rozhodnout co dál*. Co dál, to už rozhodl někdo za vás a po vás se neřádá volba, ale přizpůsobení se situaci.

Musela jsem pryč. Měla jsem pocit, že ticho toho prostředí mě co nevidět spolkně. Jsem vážně člověk, co ani neumí být sám se sebou? Jak teda se mnou může být někdo jiný?

Vytáhla jsem telefon. Několik vteřin jsem na něj zírala, snad jako bych ve skrytu duše doufala, že mi přijde zpráva a všechno bude zase dobrý. Pak jsem se konečně přinutila zvednout a jít domů. Mezi mraky prosvítalo pár vzácných paprsků zimního slunce. Přivřela jsem oči.

Vnitřní neklid mě ale neopouštěl ani za dveřmi našeho domu. Měla bych se co nejdřív vrátit zpátky do Prahy, říkala jsem si. Maloměsto mi nesvědčí. V Praze jsem si mohla dovolit na chvíli zmizet. Beztrestně se ztratit. Na pár dní přestat existovat a nikdo si toho ani nevšiml. Den za dnem skládat do komínků kolekce

oblečení v práci a být pro příchozí viditelná míň než stojan se šátky a šálami. Procházet se ulicemi, kde mě nikdo nepoznává a nikdo nezdraví, a cítit, že soukolí velkoměsta je natolik samostatné, že i když má malá část na moment přestane fungovat, to kolo poběží bez zastavení dál.

Občas jsem měla pocit, že Praha žila za mě a já se jenom nechávala vést. Praha byla organismus, ve kterém život tepal natolik, že na nitro jednotlivce už nezbyval prostor, a to bylo dobře. Bylo to tak lepší. Praha byla místo, které spolкло, cokoliv jste provedli, a dávalo vám možnost začínat každý den znovu, s čistým štítem.

KAPITOLA 5

Následující týden se ozval Adam, jestli nevím, kde má tašku na notebook. Napsala jsem, že netuším, že já jsem si ji rozhodně nevzala. Odpověděl „ok, jasný, zkusím pohledat“, a to byl konec naší konverzace.

Byla jsem dvanáct hodin v práci. Než jsem se stihla vrátit tramvají domů a nakoupit si jídlo, bylo skoro deset večer. Když jsem otevřela dveře od bytu, uslyšela jsem spoustu cizích hlasů. Patrik, který vystrčí nos ze svého pokoje možná tak dvakrát do týdne, měl v kuchyni party. Vešla jsem a všichni se malinko ztišili.

„Čau,“ řekla jsem a vyskládala si nákup do ledničky. Ohřála jsem vodu v hrnci a začala si dělat rýži. U stolu sedělo osm lidí včetně Patrika. Koutkem oka jsem zahlédla dvě PET lahve stáčeného vína a otevřenou flásku Jägermeistera. Dva kluci měli před sebou piva. Všimla jsem si, že konverzace během toho, co si vařím jídlo, poněkud vážne.

„Jsem Aneta, mimochodem,“ řekla jsem pak, abych prolomila tu nejistou atmosféru.

„Ježiš, sorry, že jsem tě nepředstavil,“ omlouval se rychle Patrik. Pak mi všichni u stolu oznámili svoje jména, ale já si nezapamatovala ani jedno z nich.

„Dáte si se mnou?“ nabídla jsem ze slušnosti svoji rýži s masem, i když mi bylo jasné, že odpověď bude záporná.

Na oplátku mi ale nabídli víno. A to bylo moc dobré. Takové lehce nakyslé, ale přitom krásně jemné. A nebo možná dobré nebylo, jenže když znáte jenom chuť vína litr za šedesát devět devadesát, máte prostě nároky trochu jinde. Rozdělala jsem ještě slantinové brambůrky, který jsem měla ve spížíce schované pro všechny příležitosti.

„A co děláš, Aneto?“ zeptal se mě jeden z přítomných.

„Pracuju.“

„A kde?“

„Na Andělu.“ Když jsem mu řekla značku našeho obchodu, stejně neměl ani tucha.

On prý studuje na Karlovce něco s přírodovědou.

„Já jsem dělala práva,“ dodala jsem. „Ale už jsem pryč.“

Potom mi radil, ať zkusím hledat něco v oboru i bez školy. „Mohla bys dělat asistentku v právní kanceláři. A pak si něco dodělat.“ Pokrčila jsem rameny a dolila si víno. Mohla bych. Měla bych.

Další den mě z vína trochu bolela hlava. Přišlo mi ale jako velká škoda den volna jen tak proležet. Našla jsem teda sportovní boty a vyrazila běhat. Bylo mi jasné, že potřebuju něco dělat. Zabavit se za každou

cenu. Protože být zaneprázdněná bylo momentálně jediným řešením, jak se z toho všeho nezbláznit. Jak si v hlavě dokola nepřehrávat různé fáze vztahu s Adamem, jednotlivé dny, které jsme spolu zažili, neanalyzovat, co jsem nejspíš pokazila, co jsem mohla udělat jinak a jaká věc mu na mně mohla vadit nejvíc. Pohyb byl jedna z mála situací, kdy jsem dokázala vypnout a soustředit se jenom na sebe. Jenže jsem byla zničená z předchozího pití, takže jsem toho moc neuběhla. Zvládla jsem možná třetinu toho co normálně. Byla jsem na sebe naštvaná, navíc mě začalo píchat v boku. Chtěla jsem doběhnout aspoň někam, kde nebudu tolik na očích, protože nesnáším, když musím před nějakým náhodným kolemjdoucím zastavovat vyčerpáním.

Naproti mně šel čtyřicátník se psem. Bylo mi blbě zastavit, tak jsem běžela dál. Měla jsem sluchátka v uších, takže jsem si vůbec nevšimla, že ten pes začal skákat kolem mě. Zaznamenala jsem ho, až když jsem na něho málem šlápla. Vyděšeně jsem si vyndala sluchátka.

„Nebojte se jí, ona vám nic neudělá,“ volal na mě chlap.

To je jedno, že mi nic neudělá, ale musí po mně do háje skákat cizí pes?

„Sally, pojd' sem!“

Sally nic.

„Sally, pojd', k noze!“

Nic. Nacpala jsem si zase sluchátka do uší a zkusila Sally ignorovat a vyklusávat dál. Jenže Sally se na mě přilepila a běžela se mnou. Chlap vyběhl za ní. Když